

«Η αδόκητη σύγκρουση των δασικών χαρτών με τη δασική προστασία (Νομικά ζητήματα)».

(Περίληψη της Εισήγησης του Δήμου Γ. ΝΙΚΟΠΟΥΛΟΥ, Δικηγόρου, πρώην Νομικού Συμβούλου ΓΕΩΤΕΕ, στην Επιστημονική Εσπερίδα της ΕΛΛΕτ για τους Δασικούς Χάρτες, στην Αθήνα, 25.05.2017)

I. Η σύγκρουση των Δασικών Χαρτών με τη δασική προστασία δεν μπορεί παρά να είναι *αδόκητη*. Με τη λέξη αυτή, τονίζεται, ως αποτέλεσμα της εν λόγω σύγκρουσης, το απροσδόκητο και θλιβερό ενδεχόμενο απώλειας της δασικής προστασίας. Αυτό είναι, ολοφάνερα, το αληθινό κακό και όχι, βέβαια, η μη σύνταξη των Δασικών Χαρτών. Δυστυχώς, ο Νομοθέτης, από το 2010 και, ιδίως, από το Μάιο 2016, υπηρετεί, διαρκώς και περισσότερο, την παράδοση (ακριβέστερα, την παράλογη) άποψη ότι πρέπει να επισπευσθεί, οψίμως, η σύνταξη Δασικών Χαρτών-Δασολογίου, σε βάρος, ολοένα και περισσότερο, της δασικής προστασίας.

Με την επίκληση «μνημονιακών δεσμεύσεων» (υπέρ της «δημιουργίας θετικού επενδυτικού κλίματος»), βιώνουμε, υπό το κράτος της δεινής οικονομικής συγκυρίας, την προαναφερόμενη τραγική εξέλιξη, που ήταν αδιανόητη υπό το φως της ιστορικής, υπ' αριθ. 2818/1997 Απόφασης του Συμβουλίου της Επικρατείας. Πράγματι, με εξαιρετική σαφήνεια και πληρότητα, η Απόφαση αυτή προσδιόρισε, πριν από 20 χρόνια, ότι μοναδικός σκοπός της σύνταξης Δασικών Χαρτών- Δασολογίου είναι η κατά το Σύνταγμα (άρθρο 24 παρ. 1 και άρθρο 117 παρ. 3) προστασία των δασών και των δασικών εκτάσεων και ότι αυτή πρέπει να διακριθεί και να προηγηθεί από τη διαδικασία του Εθνικού Κτηματολογίου, για προφανείς τεχνικούς λόγους, αλλά και διότι η καταγραφή και η αποτύπωση της δασικής γης συνάπτονται με την προστασία της δημόσιας γης, βάσει του τεκμηρίου κυριότητας του Ελληνικού Δημοσίου επ' αυτής (Β.Δ. 17/29.11.1836).

Υπό τις ανωτέρω συνθήκες, οι Δασικοί Χάρτες, οι οποίοι από μέτρο δασικής προστασίας, έχουν μεταλλαχθεί σε εχθρό των δασικών οικοσυστημάτων, προβάλλονται, κατ' ευφημισμόν, ως «εργαλείο ανάπτυξης» και ως μέσο επικύρωσης των πληγών που αυτά υπέστησαν, επί δεκαετίες (και μετά τη θεσμοθετηθείσα, με το Σύνταγμα 1975, προστασία τους), εξαιτίας του ελλείμματος δασικής προστασίας, που οφείλεται, πρωτίστως, στην αθέτηση της υποχρέωσης του Κράτους, να συντάξει το Δασολόγιο της Χώρας.

## II. Συνοπτικά, η ιστορία της σύγκρουσης και η κατάληξή της:

1. Σε πλήρη αντιπαράθεση με την Απόφαση 2818/1997 του ΣτΕ, ο Νομοθέτης κατάργησε τα «Μέτρα Προστασίας» (Τρίτο Κεφάλαιο του Ν. 998/1979, άρθρα 11-13: «Φωτογράφησις», «Χαρτογράφησις», «Δασολόγιον») και, με τα άρθρα 27 και 28 του Ν. 2664/1998, συνέδεσε τη σύνταξη των Δασικών Χαρτών με τις διαδικασίες του Κτηματολογίου.

2. Το έλλειμμα της δασικής προστασίας από την αδράνεια της εκτελεστικής εξουσίας (που ούτε αθώα ούτε τυχαία ήταν) για τη σύνταξη του Δασολογίου επιδεινώθηκε με τις αντισυνταγματικές ρυθμίσεις των Ν. 3147/2003 και 3208/2003 (βλ. σχετικά την υπ' αριθ. 32/2013 Απόφαση της Ολομέλειας του ΣτΕ), οι οποίες οδήγησαν στην αναστολή σύνταξης των Δασικών Χαρτών, με την ιστορική Απόφαση 202/2005 της Επιτροπής Αναστολών ΣτΕ.

3. Τα καταστροφικά αποτελέσματα της επίθεσης του Νομοθέτη κατά της Νομολογίας του ΣτΕ και του Συντάγματος, καθώς και της αδράνειας της εκτελεστικής εξουσίας, έχουν πλέον διαπιστωθεί, με τις προδικαστικές Αποφάσεις 805/2016 και 1203/2017 του ΣτΕ, με τις οποίες επιχειρείται η θεραπεία του Εθνικού Κτηματολογίου από

τις «νομικές πλημμέλειες» που προέκυψαν από την υπερεικοσαετή περιφρόνηση των δασικών οικοσυστημάτων.

4. Το ανωτέρω έλλειμμα προστασίας οξύνθηκε στους μεταμνημονιακούς χρόνους, ιδίως με το Ν. 3889/2010, το Ν. 4042/2012, το Ν. 4280/2014.

5. Η εν λόγω σύγκρουση κορυφώθηκε με τους τελευταίους τέσσερις δασικούς νόμους, σε λιγότερο από ένα χρόνο (δηλ. το Ν. 4389/2016, το Ν. 4446/2016, το Ν. 4462/2017 και το Ν. 4467/2017).

III. Οι Δασικοί Χάρτες που αναρτήθηκαν, υπό την προβαλλόμενη πίεση «μνημονιακών δεσμεύσεων», από τον Ιανουάριο του 2017, και παραμένουν σε εκκρεμότητα, με αλληπάλληλες παρατάσεις της προθεσμίας υποβολής Αντιρρήσεων, αποκάλυψαν τις προπεριγραφόμενες εκτροπές, που, υπό το πρόσχημα διόρθωσής τους, συνεχίζονται με νέες:

1. Οι σχετικές διαδικασίες κινήθηκαν και κινούνται υπό καθεστώς υποβιβασμού των Δασικών Υπηρεσιών, υπέρ των αρμοδιοτήτων (α) της ΕΚΧΑ ΑΕ, ως αναθέτουσας (σε αναδόχους, τη σύνταξη των Δασικών Χαρτών) Αρχής και (β) των πολεοδομικών Υπηρεσιών, στις οποίες αναγνωρίστηκε αρμοδιότητα να εξαιρούν από τους Δασικούς Χάρτες τις εκτάσεις των εγκεκριμένων οικισμών (πορτοκαλί γραμμή), των αμφισβητούμενης εγκυρότητας οικισμών (κίτρινη γραμμή) και τέλος, των «οικιστικών πυκνώσεων» (μωβ γραμμή).

2. Τις παραμονές της ανάρτησης των καταρτισθέντων Δασικών Χαρτών (με σαφέστατες παραβιάσεις των Τεχνικών Προδιαγραφών σύνταξής τους), αλλά και μετά την ανάρτησή τους:

α. Τροποποιήθηκε καταλυτικά η σχετική δασική νομοθεσία, κατά το ουσιαστικό και διαδικαστικό μέρος και οι τροποποιήσεις συνεχίζονται, με τυπικά έγκυρες κανονιστικές ρυθμίσεις, αλλά και με ψευδοερμηνευτικές εγκυκλίους, που ολοκληρώνουν τα αντισυνταγματικά εγχειρήματα, ιδίως των τελευταίων δασικών νόμων.

β. Θεσμοθετήθηκε διαδικασία εξαγοράς των εκτάσεων που εκχερσώθηκαν πριν από το 1975 και διαδικασία πλήρους νομιμοποίησης των παράνομων εκχερσώσεων από το έτος 1975 μέχρι το έτος 2007.

γ. Νομοθετήθηκε αλλαγή της διαδικασίας για την απαλλαγή των αναδασωτέων εκτάσεων από το αναδασωτικό βάρος, με πλήρη νόθευση του περιεχομένου των Αντιρρήσεων, υπέρ της εξουσίας των δασαρχών και του Γενικού Γραμματέα Αποκεντρωμένης Διοίκησης.

δ. Θεσπίσθηκε, για την υποβολή Αντιρρήσεων, αναλογικό παράβολο, που κατέστησε εξ αντικειμένου αδύνατη τη συμμετοχή οικολογικών οργανώσεων στη διαδικασία αυτή, κατά παράβαση του Συντάγματος και της Σύμβασης του Άρχους.

ε. Σε επιστέγασμα των αδιεξόδων, με κανονιστική Απόφαση, υπονομεύτηκε πλήρως η διαδικασία των αντιρρήσεων, με παράλληλη διαδικασία διόρθωσης των «προδήλων σφαλμάτων» των Δασικών Χαρτών.

IV. Συμπερασματικά, ο μόνος λόγος σύνταξης Δασολογίου είναι η αποτύπωση των δασών και δασικών εκτάσεων, με αποκλειστικό σκοπό την προστασία των δασικών οικοσυστημάτων. Δυστυχώς, οι αναρτημένοι Χάρτες δεν εκπληρώνουν το σκοπό τους, αλλά την πρόθεση μεταβολής του προορισμού εκατομμυρίων στρεμμάτων δασικής γης, που θυσιάζονται στο βωμό μιας «ανάπτυξης», που θυμίζει τον μυθικό Ερυσίχθονα και γι' αυτό αποκλείεται να είναι αιεφόρος.